

Příběhy z jižních Čech
PRÁCHEŇSKO

A POŠUMAVÍ

Hynek Klimek

bambóok

Ilustrace
Zdeňka Študlarová

Hynek Klimek

**Příběhy z jižních Čech
PRÁCHEŇSKO A POŠUMAVÍ**

Bára a kůň z Podlesí

Ilustrace Zdeňka Študlarová

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou Bambook
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
obchod@grada.cz, www.grada.cz
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
jako svou 6670. publikaci

Odpovědná redaktorka Magdalena Jimelová
Návrh obálky Zdeňka Študlarová
Jazyková úprava Gabriela Janů
Grafická úprava a sazba Šimon Jimel
První vydání, Praha 2017
Vytiskla tiskárna FINIDR s.r.o., Český Těšín

© Grada Publishing, a.s., 2017

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **tretně stíháno**.*

ISBN 978-80-271-9908-2 (ePub)

ISBN 978-80-271-9907-5 (pdf)

ISBN 978-80-271-0441-3 (print)

OBSAH

Bára z Podlesí musí nahradit tátu světáka	5
Markýz je dokonalý tahoun	10
Dřevění motýli se vezou do světa	14
Kristus na zvonu přišel o ruce	19
Porodní bába pomohla na svět vodníčatům	24
Bářina pomoc za jeden zlatý	28
Bára na trhu ve Volyni	32
Bára na jarmarku ve Strakonících	38
Tanec ve formanské hospodě	44
Chlubivý dudák u Báry nepochodil	48
Noc v myslivně za svezení rybáře	51
Povídavý šlechtic v blatenském zámku	55
Horažďovická strašidla	59
Bude Bára bydlet na zámku?	62

BÁRA Z PODLESÍ MUSÍ NAHRADIT TÁTU SVĚTÁKA

Nastával večer a slunce se na západě začalo zvolna schovávat za lesnaté kopce na obzoru. Ptáci ale ještě stále hlasitě zpívali. Nejhlasitěji se ozýval kos, trylkující v koruně lípy poblíž chalupy, ze které na zápraží vyšla tmavovlasá žena.

„Báro! Báro!“ rozlehl se do okolí její zvučný hlas.

Žádné odpovědi se však nedočkala, a tak popošla k cestě, ze které byl rozhled do okolí. Odtud volanou uviděla, krátce se usmála a zavrtěla hlavou. Dívka se blížila na cvalem běžícím koni. Sjížděli po louce z kopce a v okamžiku, kdy žena jezdce spatřila, s koněm vypadala, jako by vyjížděli přímo ze zapadajícího slunce. Měli ho rovnou za sebou nad vrcholkem kopce.

„To jsi toho měla za celý den málo, že si ani navečer nedáš pokoj a nedopřeješ ho ani Markýzovi?“ zeptala se Báry na oko přísně, když dojeli až k ní a zastavili.

„Však on se proběhl rád a já jsem si potřebovala alespoň na chvíličku užít i něco jiného než samou práci,“ odvětila Bára, seskočila z koně a vzala ho za ohlávku.

„Ještě ho chvíli povodím, aby se zklidnil, a zavedu ho do maštale. Otrít nepotřebuje, nezpotil se,“ dodala.

„Dobře, ale pak už se nezdržuj a přijď, potřebuji s tebou probrat něco velmi důležitého,“ souhlasila žena, její matka.

Bára poslechla a zanedlouho spěchala k chalupě. Na zápraží si ještě omyla ruce a ošplíchla obličej u sudu, do kterého dřevěným korýtkem stékala dešťová voda ze střechy, vyzula si boty a vešla dovnitř.

Matka seděla za stolem, vedle ní děda, její otec, a oba se tvářili nezvykle vážně. Babička patrně ve vedlejší místnosti uspávala Bářina mladšího bratra.

„Přisedni si, Báro, musíme si promluvit, večere chvíli počká. Já kvůli tomu nespím už řadu nocí a děda s babičkou jsou na tom podobně. Pořád jsme ale váhali promluvit si o tom s tebou a kolem dokola jsme probírali, jestli bys zvládla zastat něco z toho, co dělal táta,“ začala hovor Bářina máma.

„Samozřejmě nepřestáváme doufat a modlit se za to, že se konečně vrátí ze světa, kam loni zjara odešel se světáky ze Stach. Jenomže už uplynul rok, a jak víš, všichni ostatní se dávno objevili zpátky doma, už na podzim, jen on ne. Těžce se mi o tom mluví a nechci tě tím rozrušovat a děda s babičkou také, a proto to před tebou neprobíráme, i když nás to samozřejmě nepřestává trápit. A k tomu ta hrozná nejistota!

Je ti známo, že se prý kdesi u Vídně od ostatních oddělil a nikdo z nich nevěděl proč. Žádný z nich nám nedokázal říct, kam se poděl a co se s ním stalo. Ani na úřadech jsme dodnes o něm nic nezjistili, ani tam se nedoneslo, kde mešká. To ale už také víš. No nic, o tomhle mluvit nechci,“ pokračovala v hovoru a hřbetem ruky si utřela slzu, která se jí objevila u oka.

„Tak a teď k tomu, co s tebou musíme probrat. Je jaro a všude v kraji začínají trhy. A víš přeci, všechny koše a košíky, které přes zimu pleteme, dřevěné hračky, které vyřezává děda, a šátky a dečky, co vyšívá babička, vozíval na ty trhy táta. Peněz nemáme nazbyt a tenhle výdělek je pro nás nezbytný. Na trhy brával i to, co za zimu vyrobili sousedé, a trocha peněz byla i z toho.

A už ti jistě došlo, kam mířím. Já trhy objíždět nemohu, nejen proto, že se musím starat o malého, ale hlavní porce práce v domácnosti i hospodářství je teď na mně. Nemusíš se hned mračit, já vím, že mi pomáháš, a stejně tak i děda s babičkou dělají, co ještě mohou, ale většinu toho, co je třeba, musím zastat já,“ navázala.

Teď se vmísil do hovoru děda: „A teď já promluvím sám za sebe. Já už na to, Báro, nemám, abych prodával na trzích, a hlavně na to, abych na ně jezdil. Dělával jsem to a dělal jsem to docela rád, jenomže už na to nestačím, nemohu. Koně bych už nezvládl a ani cestu nevydržel, jak mě bolí záda i nohy. Nedokážu si představit, jak bych na trzích vydržel hodiny a hodiny u zboží. I kdybych měl stoličku, neustále bych musel vstávat a popocházet a sedícímu se zboží špatně nabízí. Pobolívá mě už celé tělo, celý člověk, jak se říká. Staří se prostě přihlásilo a už před několika lety jsem ty trhy rád přenechal tvému tátovi.“

„Takže, Báro, rádi bychom od tebe slyšeli, jestli by sis na to objíždění trhů troufla,“ nadhodila její matka.

„No samozřejmě!“ vyrazila tázaná jásavě a oči se jí rozzářily nadšením.

„Počkej, počkej! Nebud' hned tak hr! Nepochybuj o tom, že bys tam, kam bude třeba, s koněm dojela, ale jsi přesvědčená, že si poradíš i s prodejem? Já vím, že tě táta loni z jara, než odjel, vzal dvakrát s sebou na trh do Volyně a jednou tuším do Strakoníc. Nezapomněla jsem, že jsi říkala, že se ti to líbilo, a on tě chválil, jak jsi mu pomohla prodávat. Smál se, že ses ani trochu nestyděla nabízet zboží, a dokonce jsi vyvolávala, že je tím nejlepším, co si lze na trhu pořídit. Jenomže teď bys na to byla sama,“ mírnila máma její nadšení.

Ale Bára si byla sebejistá a ve svém přesvědčení se zviklat nedala.

„Je tady ale ještě jedna věc,“ zasáhl do hovoru děda.

„Hnědka je na tom už pomalu jako já. Také už má skoro odslouženo. Nevím, jestli ještě bude vůbec do tahu. Pamatujete se přece, jak Bářin táta při návratu z posledního trhu, na kterém byl, říkal, že to bylo asi už naposledy, kdy se s ní vydal na cesty, protože se bojí, aby mu někde cestou nepadla, jak je zmožená. A to bylo loni zjara. Teď je ještě o rok starší. Musí ji nahradit Markýz, kvůli tomu jsme si ho jako hříbě poříдили,“ doplnil.

„Markýz? Ale jak na něj všechno to zboží nandám?“ vykulila oči Bára.

„No, kdyby se ti všechny ty bedýnky, ošatky a koše, které na trh povezete, na něj nějak podařilo nandat a navěsit, tak to by ses mu určitě nevešla na hřbet ještě ty sama. Musela bys klusat vedle něj. Nemůžeš ten náklad vézt na něm, ale za ním. Bude už tříletý a musí si zvyknout, že se na něm nebudeš jenom vozit, ale potřebuje se naučit být tažným,“ odvětil děda.

„Jeho veličenstvo Markýz? No to tedy nevím, jak se k tomu postaví,“ řekla zaraženě Bára.

„Musí se to naučit. Zítra na to budete mít celý den, nic jiného od tebe chtít nebudu. Zapřáhnout ti ho pomůže děda a potom vyzkoušíš, jak si povede na otěžích v zápřahu. Nejdřív tady na

cestě u chalupy a případně na rovině na louce,“ dostala poučení od mámy.

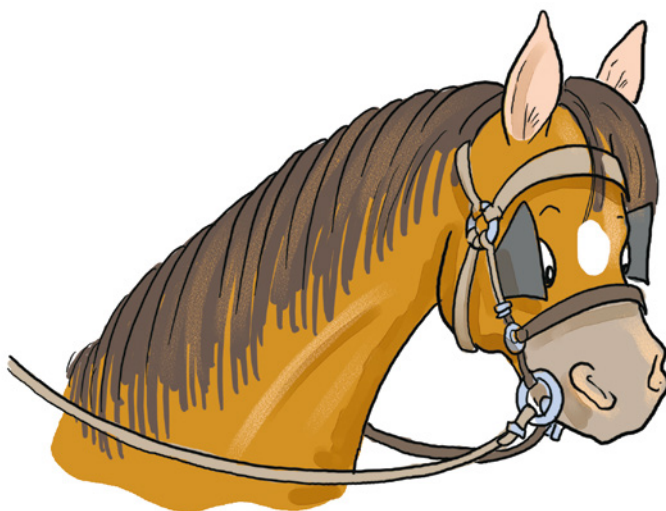
„Hm, samozřejmě to s ním zkusím, ale nevím, co bude dělat. Nadšený z toho asi nebude,“ nadhodila Bára.

„Nadšený z toho být nemusí, ale naučit se to musí jednoznačně. A až to zvládnete, můžeš s ním rovnou zajet dolů do Podhosloviček k mlýnu a naložit zboží na trhy od mlynáře. Povídal mi, že si tam letos nechal na zimu šikovného krajánka, který umí vyřezávat ze dřeva pěkné hračky. Jestli ti to dá rovnou všechno, bude toho celá bedna. A nebo to třeba rovnou naskládali do několik bedýnek, což by bylo lepší. Najednou bys to asi na trh vzít nemohla. Říkal, že krajánek byl pilný a je toho hodně. Nemuseli bychom to tedy potom ještě třídit a přendávat sami.

Spočítané to mít bude, nemusíš to tam u něj přepočítávat. Mlynář je poctivec a dá se mu naprosto věřit. To už máme za tu dobu, co ho známe, odzkoušené. Víš, že nám mele obilí a táta od něj také brával zboží na trhy. Nikdy nás ani v nejmenším neošidil,“ řekla Bářina maminka.

„Tak jo,“ odvětila krátce Bára.

Už si to všechno nechala projít hlavou a v duchu se již těšila na následný den, kdy zažije něco zcela nového, dosud nepoznaného.

MARKÝZ JE DOKONALÝ TAHOUN

Na druhý den nemohla Bára nedočkavostí ani dospat. Ještě než se začalo rozednívat, vylezla z postele, oblékla se a spěchala do stáje. U zápraží se jí pod nohy pletly pokvokávající slepice, které s příchodem nového dne už také byly vzhůru a vylezly z kurníku. Kohout byl zaujatý vyhrabáváním čehosi u plotu, a tak si jí nevšiml a ani jako obvykle po ránu nekokrhal.

„Ale jó, nasypu vám, ale musíte chvíli počkat. Teď mám na starosti něco důležitějšího,“ poučila Bára nedočkavé slepice a propletla se mezi nimi.

Sotva vkročila do stáje, ryzák Markýz k ní pootočil hlavu a zařehtal. I stará Hnědka na ni krátce pohlédla, ale poté hlavu odvrátila a podřimovala dál.

„Dobrý den, Markýzi,“ pozdravila Bára koně a poplácala ho po krku.

„Podívej, čeká na tebe něco nového, vlastně na nás na oba. Věřím ti, že mě nezklameš, zvládneš to a nebudeš dělat žádné problémy. Zvykneš si a určitě tě to pak bude bavit, uvidíš. A budeme celé dny spolu, to přece bude prima, že? Tak já ti teď dám seno, aby ses na to pořádně posilnil, vody tady, jak vidím, ještě trochu máš, ale vyměním ti ji,“ promlouvala Bára k valachovi, který na ni celou tu dobu upřeně hleděl, jako by jejím slovům rozuměl a bral si je k srdci.

Dívka se poté chopila vidlí, popošla k hromádce sena v rohu stáje a nandala porci valachovi do koryta. Následně obsloužila i starou Hnědku, která se přitom na rozdíl od kolegy chovala netečně. Poté doběhla s vědrem ke studni pro vodu a vrátila se s ní ke koním. Ještě pohlédla na krmícího se valacha a vyšla ze stáje splnit slib slepicím. Zdáli obhlédla husy s kachnami, batolícími se samy se obstarat k potůčku, na zápraží si omyla ruce v sudu s vodou, skopla z nohou dřeváky a začala mít chvíli času sama pro sebe na snídani.

Tu už měla nachystanou od mámy v kuchyni na stole. Již u něj seděli a snídali všichni ostatní včetně jejího malého bratra Vojty.

„Ty sis byla zajezdit na Markýzovi?“ zeptal se jí.

„Ne, zalétat si na koštěti. Půjčila mi ho ježibaba, která se přišla podívat, jestli nezlobíš. Pokud ano, tak že by si tě rovnou odnesla,“ dostal odpověď.

„Hele, nestraš ho!“ napomenul Báru děda.

„Vojtišek je hodný. To by si ježibaba, pokud by nějaká byla, spíš odnesla tebe,“ přidala se babička.

„Nejen ježibaba. Já se až divím, že si pro ni ještě nepřišly divoženky, protože je někdy úplně jako jedna z nich,“ přisadila si i máma.

Bára už zřejmě měla na jazyku nějakou uštěpačnou odpověď, ale na poslední chvíli si to rozmyslela a odbyla vše úšklebkem. Hovor se poté již stočil k podstatnému, co čekalo hned po snídani, tedy vyzkoušení Markýze v záprahu.

Děda pomohl Báře vytlačit ze stodůlky povoz s čtveřicí loukořových kol, nízkými postranicemi a sedátkem vpředu nad ojí. Bára poté zašla do stáje pro Markýze a dovedla ho k povozu. Cestou mu ještě říkala něco zřejmě důležitého, protože k ní pootočil hlavu. V klidu se nechal dovést k povozu a nezneklidněl, ani když mu Bára s dědou navlékali pro něj nezvyklý postroj. Máma s babičkou a malým Vojtou zvědavě přihlíželi.

Děda vnučku pochválil, jak zručně si při tom počíná. S pokrčením ramen odvětila, že to má odkoukané. Vždyť tátovi nejednou pomáhala okširovat Hnědku a zvládla to s ní i sama, když ji nechal. Dodala, že jí na cestách, když s ním jela, občas svěřoval otěže, a tak se rovněž naučila koně vést. Vylezla na kozlík, jak se říká zmíněnému sedátku v čele povozu, chopila se otěží a zkusila, jak jí to půjde s Markýzem.

Až jí i všechny ostatní udivilo, jak to bylo snadné. Markýz měl rád pohyb, lehký povoz mu jako břímě zjevně nepřipadal, a tak ho Bára chvílemi musela přidržovat, aby se nedal místo klusu rovnou do cvalu. Poradila si s tím nečekaně snadno.

„Tedy, Báro, ty bys mohla rovnou dělat vozku!“ pochválil ji uznale děda, když s Markýzem v zápřahu obkroužila kolečko a vrátili se k chalupě.

„Hlavně se ale nepřeceňuj a nepřeceň ani Markýze, než si na zápřah pořádně zvykne. Musíš si pořádně hlídat, aby se ti najednou nečekaně nezjančil, a tak se neoddávej nějakému pocitu uspokojení, jak pěkně vám to jde,“ mírnila nadšení máma.

„Musím tě ale pochválit, že jsi šikovná,“ dodala k tomu.

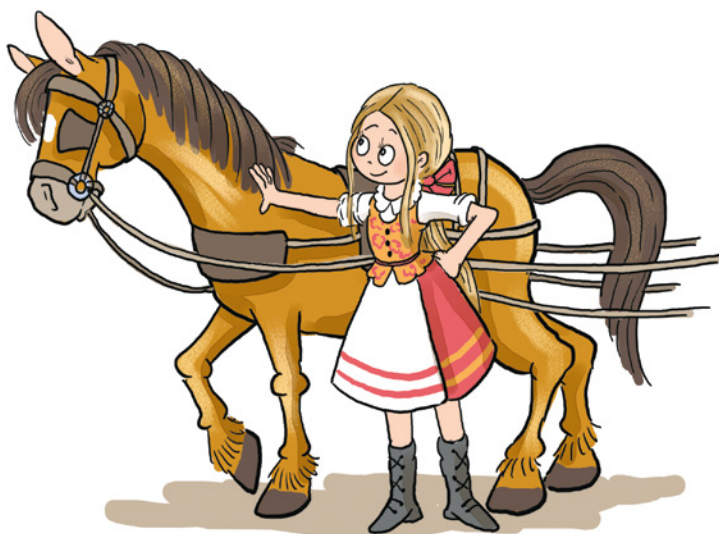
„Takže bys mě už nedala jezinkám?“ neodpustila si rýpnutí Bára.

„Asi ani ne, co bychom si bez tebe počali, že?“ zasmála se máma.

„Můžeš rovnou zajet do Podhosloviček do mlýna. Ale znovu ti připomínám, nepoblázni se z toho, že se ti Markýze v zápřahu daří takhle dobře zvládat. Bud' opatrná a hlídej si, ať to tak zůstane. Potvrzuje, že je dobrý kůň, ovšem není to člověk, ale zvíře. Nevíš, co ho znenadání může napadnout, když se třeba něčeho poleká,“ dodala.

„Pro mě je Markýz jako člověk a rozumíme si. Ale nemusíš se bát, budu opatrná,“ odvětila Bára.

„Tak hyjé, jeho veličenstvo! Jedeme do mlýna,“ pobídla poté Markýze, trhla opratěmi a vyrazili.

DŘEVĚNÍ MOTÝLI SE VEZOU DO SVĚTA

Bára s otěžemi v rukou, sedící v čele povozu taženého ryzákem Markýzem, projela svažitou cestou kolem pohledné kapličky a za posledními staveními vsi mířili stále svažující se cestou mezi lesem a loukami k cíli cesty. K mlýnu na potoce dojeli po pár minutách, třebaže dívka držela tahouna v mírném klusu a nepustila ho do rychlejšího běhu.

Starobylý mlýn se střechami ze slaměných víchů znala od svých prvních dětských krůčků. Rodiče i prarodiče ji sem brávali dost často. S mlynářem a jeho rodinou se přátelili, a když bylo třeba, v ledačem si vzájemně vypomohli. Když začala Bára dorůstat, nejednou sem zamířila i sama. Občas, když měla doma všechny přidělené úkoly splněné, přijela i jen tak na návštěvu.

Líbilo se jí pozorovat otáčející se mlýnské kolo u náhonu i mlýnskou chasu při práci. Ráda také poslouchala rozličná vyprávění, která se tu vedla za večerů po práci, hlavně přičiněním světaznalých a většinou upovídáných krajánků. Jenomže čím byla větší, tím méně na to měla času. Jak stárli děda s babičkou, stále více práce v jejich hospodářství bylo na ní a nezřídka se protáhla až do setmění.

Tentokrát sem ale nedorazila za zábavou. Ani mlynář neměl času nazbyt, a tak Báru zavedl rovnou do komory k přichystanému zboží na trhy. Bylo přehledně naskládáno v nízkých bedýnkách, takže bylo po starosti s jeho případným přerovnáváním. Hned při pohledu na pečlivě přichystaný náklad si Bára pomyslela, že se máma zbytečně strachovala, a mlynář znovu potvrdil, že je na něj spolehnutí.

„Takže ti, Báro, nezbyvá než zastat na trzích tátu,“ řekl mlynář soucivně.

Poté se na chvíli odmlčel a pak už jeho hlas zněl mnohem pevněji.

„No, jsi už velká a jak tě znám, ty to zvládneš. Hlavně se na trzích nenech ošidit nebo nějakým vychytralcem umluvit, abys

něco z toho, co tam budeš mít s sebou, prodávala levněji. Já jsem ti tady k tomu, co povezeš od nás, přichystal cedulku, na které máš napsáno, kolik krejcarů si za co necháš zaplatit. Nic tak cenného, za co by ti měli dát zlatku anebo ještě víc, mezi tím není," vyložil dívce a pohlédl jí do obličeje.

„Vidíš, k čemu ti teď je dobré, že jsi chodila do školy. Bez toho, že ses naučila číst a psát, bys na trhu prodávat nemohla. Vzpomínáš, jak jsi brblala, že se ti tam chodit nechce?“ dodal s úsměvem.

„To bylo přece ale jenom ze začátku, když jsem byla ještě malá. A že jsem tam nechtěla chodit, nebylo kvůli tomu, že by se mi ve škole nelíbilo, ale proto, že jsem to tam měla daleko. Vždyť do Dobře je to od nás z Hoslovic pěšky půldruhé hodiny a velký kus cesty z toho kolem lesa. A já jsem přitom většinou chodila sama a bála se, že by z lesa na mě mohl vyběhnout divočák nebo vlk. Jenomže pak dědu napadlo, že mi udělal prak, a naučila jsem se z něj střílet kameny. Začala jsem ho nosit s sebou a potom jsem se už nebála,“ bránila se Bára.

„Vždyť já vím. Jen jsem si tě trochu dobíral a ty hned spustíš a pusa ti jede jako mlýnské kolo při povodni. A co ten prak? Ještě ho s sebou nosíš? Doufám, že z něj nestřílíš po ptácích,“ řekl na to mlynář.

„Ne, nikdy jsem po žádném ptákově nestřelila, ani po zajíci nebo nějakém jiném zvířeti. To bych neudělala. Snad jediné po divočákovi, kdyby se na mě rozeběhl, ale to bych raději vylezla na strom, kdyby byl nějaký poblíž. Z něj bych už ale na divočáka nestřílela, aby se uklidnil a odešel. Prak si s sebou беру, když jdu hlouběji do lesa, a budu si ho vozit i na trhy. Kdyby mi třeba zastoupil cestu někdo, na kom by bylo vidět, že má zlý úmysl, neváhala bych ho použít. A trefovat se umím dobře,“ odpověděla.

„Jsi rázná, což není na škodu, ale dobře si promysli, než případně skutečně někoho kamenem z praku trefíš. Musíš si být jistá, že není zbylí, než abys to udělala,“ neodpustil si mlynář nabádavou radu.

„A co strašidla, ty bys také odehnala prakem, kdyby se ti někde cestou nějaké objevilo?“ vmísil se do rozmluvy podsaditý

krajánek s vlídným výrazem v obličeji, který přišel patrně přilákaný hovorem, který zaslechl.

„Strašidla? Tak o těch Bářina máma říká, že by spíš sama utekla před Bárrou než ona před nimi,“ odpověděl za ni se smíchem mlynář.

„Tak co, Martine, přinesl jsi, co jsi jí chtěl dát?“ zeptal se poté krajánka.

„Samozřejmě. Proč bych vás tady jinak rušil ve vašem konání?“ odpověděl krajánek a pozvedl ruku, ve které držel řečený dar.

Byl to veliký, ze dřeva vyřezávaný motýl s červeným tělem a tykadly a zvláště zbarvenými křídly. Podkladem na nich byla bílá, zdobená širokým pruhem po okrajích, stáčejším se ve spirále po vnitřku křídel. Na pravém měly pruh i spirála, do které přecházel, modrou, na levém zelenou barvu.

„Ten je hezký, ale zvláštní. Takového motýla jsem nikdy neviděla,“ nadhodila Bára.

„Ty barvy vymyslel tady pan otec,“ kývl krajánek hlavou k mlynářovi.

„Víš, Báro, když mi tvoje máma řekla, že na trhy budeš letos jezdit ty, napadlo mě, že bys měla dostat něco pro štěstí, aby se tě na cestách drželo a neopustilo tě. A když jsem zjistil, že tady Martin je šikovný řezbář, a domluvili jsme se, že na trhy udělá nějaké hračky, vymyslel takové motýly. Nadělal jich celé dvě bedýnky. Kromě motýlů jsou v dalších bedýnkách koníci, vozíky, husaři na koních, šavličky, káči i jiné hračky, které se běžně dělají, ale motýli jsou jeho nápad. Jsem přesvědčený, že dobrý, protože jistě nikdo jiný na trhu takové motýly mít nebude. Jsou hezky barevné a někteří se dají zavěsit na provázku nad postýlky nebo kamkoliv, kde budou pro ozdobu. Jiní mají kolečka, aby je děti mohly tahat za sebou, a další jsou jenom tak jako ten tvůj.

Jenom ten pro tebe je ale veliký a barevný tak, jak je. To abys měla něco zvláštního, co nikdo jiný nemá. Barvy na jeho křídlech ti mají připomínat, odkud jsi, náš kraj. Modrá je barvou studánek, potoků, řek a rybníků, kterých je tady spousta. Zelená je barva lesů, luk a pastvin, jimiž je celý pokrytý. A červená na jeho těle je barva slunce,“ vysvětlil Báře, která viditelně zjihla, když jí krajánek motýla podal.

Potom už spolu naložili bedýnky a několik z proutí upletených košíků a ošatek na povoz a Bára se rozloučila.

„Kdyby se ti podařilo některé z hraček doprodat, nezapomeň o tom dát vědět a Martin udělá nové. Vsadil bych se, že motýli se ti brzy rozletí,“ řekl ještě mlynář, když již seděla na kozlíku za Markýzem.

Ryzák už vytušil, že postávání pro něj skončilo, a začal netrpělivě hrabat kopytem.

KRISTUS NA ZVONU PŘIŠEL O RUCE

„Markýze nevyprahej, pomohu ti vyložit zboží od mlynáře a hned pojedete dál,“ řekla Báře máma, sotvaže s valachem táhnoucím povoz dojeli z Podhosloviček.

Zahlédla je, když dojížděli, a vyšla jim z chalupy vstříc i s malým Vojtíškem. Když se Bára pochlubila motýlem, kterého dostala, a ukázala bedýnku s dalšími, začal její bratříček žádonit, že by také jednoho chtěl. Dostal na výběr, ale i když si vybral takového, který se mu líbil nejvíc, tvářil se nespokojeně, protože motýl byl menší než Bářin.

„Vždyť ty jsi také menší než já, a tak nemůžeš mít stejně velkého. Když se ale k tomu svému budeš chovat hezky a pečovat o něj, poroste stejně jako ty. Za čas bude tak veliký jako můj nebo třeba ještě větší,“ uklidnila ho Bára.

Máma nad tím jen zavrtěla hlavou, avšak neřekla nic, protože byla ráda, že Bářin žertovný výmysl Vojtíška uspokojil. Bedýnky s dřevěnými hračkami a několik proutěných košů ze mlýna spolu s Bárou odnesly a uložily do komory.

„Zajed' teď s Markýzem do Drážova, řeknu ti, u koho se tam zastavíš. Víím, od koho tam táta brával věci na trhy a jak to bude

pro letošek, už jsem se s nimi předem domluvila. Odtamtud rovnou pokračuj do Dobrše, ale tam si tím, kdo má co na trhy, tak jistá nejsem, a proto tam domluveného není nic. Jistě ti však poradí pan farář a nějak to snad s jeho pomocí zvládneš,“ určila Báře nový úkol.

„Tak jo, beztak se tam u něj už potřebuji nutně zastavit. Mám dočtenou knížku, kterou mi půjčil minule, a chci si u něj v knihovně vybrat novou,“ řekla Bára.

„Dobře, ale dlouho se tam nezdržuj! Ne aby ses tam s ním zapovídala, jak to umíš! A rozhodně ať tě ani nenapadne zastavit se ještě navíc ve škole za panem učitelem. Vím, že bys to jistě ráda udělala, ale zbytečně bys ho vytrhovala z vyučování a zdržovala jeho i sebe od důležitějšího. Z Dobrše s Markýzem zajedete do Přechína k přednímu mlýnu. I odtamtud bral táta nějaké věci na trh. Mlynáři vysvětlí, že teď je to na tobě, a on ti to, co přichystali, snad svěří. Alespoň si myslím, že nevyvstane žádný problém.

Při zpáteční cestě se ještě zastavíte v Kváskovicích u sedláka ve statku u kapličky. Ten určitě něco na trhy připravené má a řekne ti, jestli tam u nich není ještě někdo další takový. A odtamtud už